

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Lluís Falgàs

La corona

L'única vegada que vaig parlar amb l'actual rei era quan exercia de príncep i feia poc que s'havia casat amb la Letícia. Va ser en un dinar de companys gironins que vivim a Barcelona. Recordo que va afirmar amb contundència que el seu avi (Joan de Borbó) va anar a parar a l'exili i que el seu pare (Joan Carles I) ho va passar molt malament pel cop d'estat del 23-F. Felip preveia la seva corona actual plàcida i fins i tot avorrida perquè al país on havia de regnar s'hi havia consolidat la democràcia i l'estat del benestar. Al cap de pocs anys, les seves afirmacions històriques sobre la seva família i els seus familiars s'han vist del tot trasbalsades. El seu cunyat Urdangarin va ser condemnat per corrupció. Del seu avi Joan de Borbó s'han anat coneixent històries que diuen poc al seu favor, a banda d'anècdotes que caracteritzaven el personatge, com ara la que s'explica de Josep Pla quan va ser visitat pels llavors prínceps Joan Carles i Sofia al seu mas de Llofriu. Pla va demanar a Sofia que donés records al seu sogre, que definia com "el borrat-

Ara el país no està pel rei, però la política haurà de revisar la validesa i l'autoritat que l'Estat li atorga

xo més gran que he conegut", afirmava Pla... "No era un borratxo qualsevol..." "Era com els de l'armada anglesa", li va acabar d'explicar l'escriptor a la resignada Sofia.

El pare de l'actual rei, l'emèrit Joan Carles, passarà a la història com una decepció per als creients monàrquics. És més que possible que la crisi sanitària no tapi les vergonyes de l'emèrit. Tard o d'hora hi haurà una comissió d'investigació sobre les presumptes il·legalitats comeses per membres de la casa reial i les influències polítiques, diplomàtiques i comercials amb l'Aràbia Saudita. Les comissions d'investigació serveixen de poc, encara que en aquest afer la que es creï servirà per incrementar el dubte entre la ciutadania sobre la validesa d'una institució que, lluny del simbolisme, cada dia té menys utilitat. També pot servir perquè els jutjats es mirin en detall les presumptes comissions que cobrava.

Ara el país no està pel rei ni la seva família. Estem preocupats per la salut. El coronavirus passarà i serà llavors quan la política democràtica haurà de revisar la validesa i l'autoritat que des de l'Estat es dona a la monarquia.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Per fi, Roser Bru

Entre la trentena de personalitats que aquest any rebran la Creu de Sant Jordi, hi ha Roser Bru Llop (Barcelona, 1923), una pintora, il·lustradora i gravadora que acaba de celebrar els 97 anys i que en fa més de vuitanta que viu a Xile. La llista amb les distincions va ser aprovada tres dies abans que es decretés el confinament de la població per frenar el contagi de la Covid-19, de manera que és poc probable que l'artista rebí la seva insígnia en les properes setmanes, potser mai, considerant el viatge, la seva edat avançada i aquesta general reticència al contacte, ni que sigui per posar-te un pin a la solapa, que sembla que va per llarg. Acabi havent-hi cerimònia o no, el cas és que per primera vegada he trobat algun sentit a aquestes medalletes que tan sovint es presten a la broma funerària. Per tard que hagi arribat, més tard en qualsevol cas que la Medalla d'Or al Mèrit en Belles Arts que ja li va concedir l'Estat espanyol el 2018 o el Nacional d'Arts Plàstiques que va rebre del govern xilè el 2015, el reconeixement català a la trajectòria de Roser Bru era un deure tan

“Reconèixer la seva trajectòria ens honora a nosaltres més que a ella

ineludible, que en lloc d'honorar-la a ella, ens dignifica a nosaltres.

Roser Bru tenia setze anys quan va arribar a Xile a bord del *Winnipeg*, el vaixell més mitificat de l'exili republicà pel paper decisiu que hi va tenir Pablo Neruda, un dels nombrosos amics que acabaria fent a la terra d'acollida, on ha esdevingut una artista de renom internacional. A aquella edat, les arrels potser són tendres, però hi són, entortolligades amb el record d'una joguina trencada o amb l'olor de mel que escampava una pastisseria del barri gòtic prop de la qual, molts anys després, Teresa Pecanins obriria la gale-

ria que li va exposar aquella sèrie esglaiadora de pintures inspirades en les *Meninas* i altres figures de la cort degenerada de Felip IV, deformats, fofos, "espectralment malaltissos", com escriuria Joan Perucho; cada un d'ells, una subtil "punyalada moral". L'art de Roser Bru, tan poètic, no ha deixat mai de ser polític. Si no hagués hagut de tancar abans d'hora, ho podríeu haver comprovat en la sèrie d'il·lustracions per al poemari *Vida diària*, de la seva amiga Montserrat Abelló, que presentava l'exposició *Art i exili* del Museu de l'Empordà. Són mans d'un traç simpliciíssim que toquen un paper, s'amanyaguen els dits, freguen un drap; n'hi ha unes que acaben d'esclavellar uns pèsols que condensen, amb el seu polze laboriós, la història de la humanitat sencera des de l'edat de les caverres. El logotip que va dibuixar el 1946 per a El Pi de les Tres Branques, l'empresa editorial de Benguerel, Trabal i Oliver, després la intensa flaire de pinassa de l'estiu del 38, l'últim que va viure a Catalunya, una terra de la qual, com diria Domènec Guansé, continua sent "un bocinet vivent".